

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz se Vas upam nadlegovati. Jako rada berem »Zvončka«, posebno pa pisma Vaših koticarjev. Hodim v peti razred. V šoli se vsega rada učim, najbolj pa petja in slovnice. Večkrat grem obiskat teto in strica. Jako rada grem k njima, da se tam malo razvedrim. Ker je predač, se peljemo z vozom. Pa ne smete misliti, da grem sama, ampak gresta tudi mama in papa z menoj. V torek sem šla gledat s papanom »Petrčkove poslednje sanje«, ki so mi jako ugajale. Tako lepe igre še nisem nikoli videla.

Srčno Vas pozdravlja

Radica Dimnikova
v Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Radica!

Ze sem mislil, da jo kar na lastno pest mahneš obiskat strica in teto. No, saj si že velika in razumna, da bi zmogla tudi to potovanje iz domače hiše v daljni svet! Toda bolje in kratkočasneje je, ako sta mama in papa s Teboj. Pa peljete se, hm! Seveda je lepše tako, saj ima stric iskrega konjička in lahak voziček — kdo se ne bi vozil! In teta vedno tudi kaj dobrega pripravi za žlodeček, ali ne? Potem pa zopet veselo domov! Blagor, blagor Ti!

Dragi gospod Doropoljski!

Ali smem tudi jaz med Vaše pridne koticarje? Po Vaši sliki, ki sem jo videl pri g. nadučitelju, sodim, da ste prav prijazen gospod, zato sem se ojunčil in prijel za pero.

Upam, da mojega prvega pisma ne boste vrgli v koš, posebno če Vam povem, da se rad in pridno učim. Med vsemi predmeti mi najbolj ugaja zemljepisje in zgodovina.

Ce hočete, Vam na pamet narišem na tablo ali na papir vse železnice, reke, mesta in vasi v Jugoslaviji. Ko bi le mogel priti v Beograd po železnici tako hitro, kakor hitro narišem železniško progol! Škoda, da nimamo otroci še potrebnega zem-

ljevida naše države. V zgodovini smo se učili ravnokar, koliko so trpeli Srbi pod turškim jarmom. Ubogi siromaki, koliko so trpeli. Povem Vam še, da sem naročnik »Zvončka« in ga prav pridno prebiram.

Vaš

Alfred Elsner,
učenec IV. razreda v Litiji.

Odgovor:

Ljubi Alfred!

Da, tudi Tebe z veseljem sprejemam med svoje koticarje, posebno še zato, ker si prijatelj dveh tako važnih in zanimivih predmetov, kakor sta zemljepis in zgodovina. Ta dva nas najbolj učita spoznavati življenje in svet in nam največ pomoreta, da ljubimo svoj narod in svojo domovino iz prepričanja in z iskrenostjo.

Gospod Doropoljski!

Nova naročnica »Zvončka« sem, pa Vam takoj že pišem prvo pismo. Doma sem na Koroškem. Ali se še kaj spomnite na Koroško? Tudi pri nas je bilo glasovanje. Prej smo imeli slovenskega učitelja, ki smo ga tako radi imeli. Zdaj je pri nas v šoli zopet vse nemško. Jaz hodim že peto leto v šolo. Doma sem v Gorenčah na levem bregu Drave. Gorenče to so 4 vasi: Šmiklavž, Srednja vas, Št. Radegunda in Led. Moja rojstna vas je Št. Radegunda, šola je v Srednji vasi. Mimo nas drži državna cesta iz Celovca na Velikovec. Spod. Dravograd in na Štajersko. Smo čisto blizu Labudske doline. Labudska dolina je že nemška. Do Št. Pavla imamo 2 uri. Tam je velik benediktinski samostan. Moja sestra je nekaj časa služila v tem samostanu. V Št. Pavlu je tudi gimnazija, v kateri učijo benediktinci. Če gremo po cesti proti Velikovcu, pridemo najprej do Rude. Časih so tam rudo kopali. Na Rudi imajo zdaj nemškega župnika. Pa ljudje ne razumejo njegovih nemških pridig. Z Rude gre ena cesta na Grebinjski Klošter, kjer je bil časih velik samostan. Tam je lepa starodavna cerkev. Do Velikovec je od nas skoro 4 ure. Velikovec je mesto. Tu je stanoval general

Maister. Od nas se ljudje velikokrat vozijo v Velikovec. Dokler je bil most čez Dravo, so se večkrat vozili tudi v Pliberk. Most pri Lipici na Pliberku je bil pred 2 letoma razstreljen. Zdaj ga zopet popravljajo. Do Pliberka je 2 uri, čez Dravo se vozimo z brodom. Kdor se pelje v Celovec, gre na železnico v Pliberk. Na drugi strani Drave od Gorenj je Zvabek, 2 uri po cesti proti Štajerski je Labud, majhen trg ob Dravi, kjer se začne Labudska dolina. Še malo dalje je Spod. Dravograd že v Jugoslaviji. Zdaj veste, kje sem doma, drugikrat Vam pa kaj drugega pišem. Saj smem, kaj ne in mojega pisma ne bote zavrgli?

Vdano Vas pozdravljam!

Regina Liendlova, Gorenče, Koroško.

Odgovor:

Ljuba Regina!

Lepo si nam opisala svoj rojstni kraj in njegovo okolico! Kdo bi se ne spominjal Koroške in naših rodjakov, ki jih je težka in bridka usoda odtrgala od nas! Ali za vedno? Nепrestano se nam oglašajo besede, nas tolažijo in izpodbujajo k delu in ljubezni:

Domovina, vedno mislim nate
in na neosvobojene brate!

Dragi gospod Doropoljski!

Čitala sem v »Zvončku«, da Vam pišejo drugi otroci. Pišem Vam tudi jaz. Prosim Vas, če bi pošiljali od zdaj naprej tudi meni »Zvonček«. Hodim v šolo v Šent Vidu na Dolenjskem v II. razred.

Pozdravlja Vas

Anica Bensova.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Glej, tudi Tvoje skromno pisemce je dobilo prostorček v kotičku! Ali že redno dobivaš »Zvonček«? Glede naročnine se vselej posebe obrni na upravništvo našega lista!

Dragi g. Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Hodim v III. razr. Ij. šole v Ribnici. Učim se rad. Ze drugo leto sem naročen na »Zvonček«, ga jako rad čitam. Najbolj mi ugajajo srbske narodne pripovedke in Kekec na voljji sledi; a v lanskem »Zvončku« pa pripovedka o dvožoču.

Pri nas v Ribnici je zapadlo veliko snega. Napravili smo sneženega moža. To je za nas otroke veliko veselje. Uboge ptičice so pa žalostne in lačne. Zato jim pokladam

na okno drobtinice kruha. Jaz se postavljam blizu okna in gledam, kako priletijo vrabci in sinice, vzamejo drobtinice in veselo odlete. Ko pozobljejo vse, jim nasušem novih.

Vpsan sem v sokolski naraščaj; telovadba me jako veseli. Lansko leto poleti sem prvič javno nastopil. Tudi pri »Solskem odru« sem igral. Igrali smo »Materin blagoslov«. Jaz sem bil vitez.

Prosim Vas, gospod, da me uvrstite med svoje kotičkarje in priobčite moje pismo. Obenem Vas tudi prosim, ako Vam smem še pisati.

Šrčno Vas pozdravlja

Bor's Faki'n, uč. III. raz. Ij. šol. v Ribnici.

Odgovor:

Ljubi Boris!

Lepo je od vsakega otroka, ki v hudi zimi ne pozablja ljubeznivih ptičic — naših prijaznih prijateljic. Tudi ptičice ne pozabijo dobrotnih rok! Sedaj prihaja oni čas, ko nam vračajo dobro z dobrim, lepo z lepim. Njih vesele pesmi se razlegajo po vsej zemlji in tudi v naših srcih zbujujajo radosten odmev!

Ljubi gospod Doropoljski!

Prosim Vas, da me sprejmete med svoje kotičkarje! Pišem Vam danes prvič. Moja sestra Pavla in jaz sva oba naročnika »Zvončka«. O Božiču je bilo pri nas doma jako veselo; brat Lojze je igral klavir, mi vsi pa smo peli »Tiha noč in »Bože pravde«. Bratu Maksu, ki ni mogel priti, ker študira v Pragi za doktorja, smo poslali denar za božično darilo. Sedaj pa jako pridno čitam »Zvonček«. Najbolj mi je ugajal spis »Zajčji lov«. Vsi so se smejali, ko sem čital, še celo mama in atek.

Nazadnje Vam želim obilo sreče in mnogo veselja!

Šrčno Vas pozdravlja moj najmlajši brat Roman in jaz!

Vdani

Rudolf Menhart,

učenec pri Sv. Petru, Gornja Radgona.

Odgovor:

Ljubi Rudolf!

Kakor mi priča Tvoje pismo, imate doma lepo rodovinsko življenje. Kadar pride dan počitka, tedaj vam dela družba in krajsa čas pesem in knjiga — dve naši najboljši prijateljici! Umevno je, da v domači sreči ne pozabite na brata, ki študira v zlati slovanski Pragi, od koder se vrne nam vsem v veselje »velik in učen gospod«!